

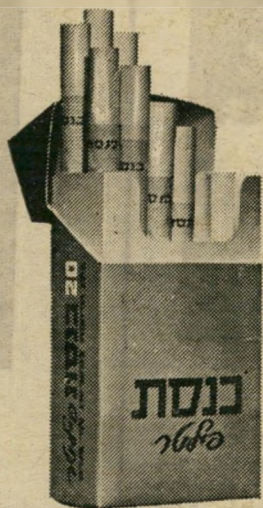
הסיגריה הארוכה יותר

כנסת

פילטר

ניחוח עשיר
בקופסת מכסוב
20 סיגריות - 1.10

LONG SIZE

היא שונה... היא אחרת!

האם ישראל תיראה כך?

(המשך מעמוד 27)

מכת לדחות את עדותו של אביו של אלק, כי שני הוריו היו ציבעונים — וזאת רק בהסתמכה על המראה החיצוני של הבחור.

מה עושים

היהודים?

מה עם היהודים בדרום-אפריקה? חיים שם בערך 120 אלף יהודים, בדרך-כלל במצב כלכלי טוב. יש לנו 80% מה-מיסחר הקמעוני ומאה אחוז של המיסחר הסיטוני. סיפר לי בגאחה אחד מהם. אין להם כימעט דריסת-רגל בתעשייה, במיכרות ובבנקאות. רבים מהם מקיימים קשרים עם ישראל, ביקרו בה או מכירים אנשים שהיו בישראל. אם כי את הישראלים שהיגרו לשם אין הם אוהבים במיוחד: "הם מחפשים כלות עשירות, עצלנים. בכלל מביאים שם לא טוב למדינה".

ואיפה הם עומדים בורה הפוליטית של ארצם? מובן, כימעט כולם תומכים במפלגה המאוחדת של דובריהאנגלית, ליברלית במיקצת אבל בלתי-יעילה לחלוטין מול שילטון האפריקאנרים הקיצוני.

עיתונאי יהודי, שלקח אותי לראות את איזור הילבראו ביוהאנסבורג — "שני הרחובות היחידים בדרום-אפריקה שלא נסגרו בלילה" — התחזה גלוי: "פעם היו היהודים חלוצי ההתנגדות לאפארטהייד. היום הם בקושי מזוים אצבע. וגם אז — רק סטודנטים. אפילו דובריהאנגלית אינם הלוהמים המצטיינים בשטח זה. פשוט צמח דור של אפריקאנרים, שמצפונם מקומם אותם נגד ממשלתם. יש קבוצת הסטטקרט — ("קבוצת השישים") על שם 60 חותמים על כרוז נגד תיעבות האפארטהייד. כולם אפריקאנרים. היהודים, לצערי, מתלבטים קצת, אבל משלימים עם המצב. הם החליטו ליהנות ממנו כל עוד זה אפשרי".

הציונות

שהם

לאפריקאנרים יש תורה עניפה להציג דקת השתלטותם על הארץ ועל הרוב השחור. הנה פרק מתוך מאמר של פרר פסור א. פלצר, על חולדות מסע המתחלים הבורים ב-1835 מקייפטאון צפונה: "...המתנחל לא בא כהרפתקאי ועוד כחות ככובש. שטות לחשוב שהאיזורים הפנימיים של דרום-אפריקה היו שייכים לי באנטו. ושהאיש הלבן לקח אותם ממנו. הי באנטו חדר מצפון בערך באותו זמן שהי איש הלבן נכנס מדרום. לשניהם היתה זכות שוה על הארץ. המתנחלים רצו לחלק את הארץ ולחיות בשלום. אבל הבאנטו לא היו מוכנים להישמע להגיון. הם הבינו שפה אחת בלבד: שפת הכוח. לכן כל המלחמות בין הבאנטו והאירופאים".

זוהי, על רגל אחת, הציונות הדרום-אפריקאית. האם יש הקבלה בינה לבין הציונות של הרצל?

אולי לא ברקע ההיסטורי שלהן. אבל מבחינת ההתפתחות המעשית של ההתנחלות ושל היחסים עם בני הארץ (שם הי באנטו, כאן הערבים) אי אפשר להתעלם מן הדימיון.

כל עוד התייצבה מדינת-ישראל בגבולות שנקבעו על-ידי מלחמת העצמאות, הושם גם גבול להתפתחות נוסח דרום-אפריקה. להיפך: עם השנים בוטלו כמה מן התופעות הבבישות של אזורים סגורים, פאסיים של המימשל הצבאי, הגליות ומעצרים אדמיניסטרטיביים.

עד שבא יונתון של יוני 1967. לפתע נוצרה נוכחות ישראלית בשטחים גרעבים, בעלי אוכלוסייה ערבית גדולה — ומפלצת הסיפוח הרימה את ראשה. הכיבוש הישראלי גורר טירור ערבי, והסירור הערבי גורר אמצעי-זוהירות וצעדי-מנע. מחסובי משטרה עוצרים אוטובוסים ודורשים מעריבים להראות את הפאסיים שלהם; מתירבים כניסתם של פועלים לעבודות שחורות, כי-ענפיהמשק הישראליים; כדי למנוע סכנת התנקשויות, מאלצים אותם לשוב לאזורים אחרי העבודה. מדברים על הסכנה הדמוגרפית.

זוהי התפתחות הדרגתית, ולא שמים לב למעבר משלב אחד לשני. אבל כאשר רואים מה קורה בדרום-אפריקה, עולה הרעיון הי-מפתחי: האם זה גם מה שעומד לקרות הי-ישראל?

הישראלים אומנם יותר דמוקראטיים, וה-ערבים יותר משכילים ומפתחים מהבושים של דרום-אפריקה. אבל כיוון ההתפתחות מעורר דאגה.

תנועת העולם הזה — כוח חדש

תא הסטודנטים באוניברסיטה העברית ירושלים

ביום שני הקרוב, 9 בדצמבר, בשעה 8.30 בערב, באולם ב' של הסתדרות הסטודנטים (קומה מעל "בר אתון").

תתקיים פגישה עם

ח"כ אורי אבנרי

ועו"ד אמנון זכרונ

שישוחחו על הנושא:

נצים, יונים וכל שאר הציפורים

וישיבו לשאלות הקהל.

ציבור הסטודנטים מוזמן!

חשוב לשחקנים ולדוגמניות

אין צורך להיות רקדן מקצועי כדי לרקוד ג'ז

הרקדן-והכוריאוגרף שמעון לוי, בוגר אולפני-מחול בניו-יורק ובלונדון, יקנה לך תוך חודשים ספורים כושר-תנועה ומיקצב.

קורסי-בוקר וקורסי-ערב (2 שיעורים בשבוע בכל קורס)

9 ר"ס: סל. 13 17 26 (08.00) — 10.00 1979 ח"צ: 17.00—20.00 (בערב).

לאשה בהריון

חמתנה הנאח ביותר —

"לקראת אמהות"

ספרו של

פרופסור יוסף אשרמן

לחשיב בכל חנויות-הספרים